

Publicerad 2006-11-16 18:50 av Dark soul

Finns inget att beskriva..

Men icke äro de hela mitt...

Du förstod aldrig

Sitter här på mitt rum och tänker på dig.

På all den smärta du givet mig.

Sitter här och tänker på mitt minnes avslut.

Som bara försvinner till ett liv med bara bekymmer.

Jag försöker ständigt glömma dig, men du är mitt förflutna.

Så jag kan inte glömma dig, du har blivit mitt liv.

Slutet är nära, jag är påväg ner, för aldrig komma upp igen.

Är döden möjligen svaret på mina frågor om livet?

Jag är fast imitten, i början till slutet.

Kan du inte komma och spola tillbaka mitt liv,

så vi återigen är tillsammans.

Jag ville ju aldrig sluta vara din kära.

Men din vilja, som var stark, vann över mig och mitt hjärta.

Jag fick vända ryggen till, gå genom dörren, men min blick var fäst på dig.

Fast du bara st'ngde dörren bakom mig.

Så nu säger jag detta, var så vänlig och berätta.

Var var det jag gjorde som blev så fel?

~

Du förstod nog aldrig att jag var kär.

Att mitt hjärta var givet till dig.

Jag ville ha dig nära, när jag lät för första gången på länge,

tårarna falla. De föll i sorg, sorgen av du nu lämnat mig.

Du lämnade mig, stängde mig ute från ditt inre. Lämnade mig bakom dig.

Jag vill nu bara ha dig tillbaka, men framför allt att du ska förstå.

Att jag är försälskad i dig. Och vad du än säger, så tror jag inte

du märkte min förälskelse som var riktad mot dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dark soul med Poeter.se id #10728 innehar upphovsrätten